

Versos de la indigència

[1991-2001]

..... Xavier López Vivancos

I must do something of my poverty.
Joan Vinyoli,
Vent d'aram

Aquest és el blau d'oblit,
el color del paper
de les cartes d'amor
amb adreça americana.

Preservar el teu somriure
és el meu desig darrer,
el teu gest sublim
quan ens estimàvem.

—El teu somriure càlid,
les teves llàgrimes tèbies,
sota la pluja freda
de color blau d'oblit—.

A quin rostre estrany m'he de donar
que hi trobi el teu somriure radiant,
aquell que has oblidat, tu també,
en els confins boirosos de la memòria.

A quin esguard em donaré
que hi reconegui la força dels teus ulls
tristos d'ençà que els vas badar al món
quan et feies gran a la meua vora.

A quines cames tèbies em dono
que senti contra el cos el foc
dels muscles amants que em gronxaven
i m'entregaven a l'abisme clar.

A quins llençols, a quina mortalla,
que no sigui la foscor plàcida
compartida amb tu, eternament.

A quines paraules...

[Homenatge a Joan Fuster]

666

A la llum plena i fulgurant
de l'esclat primigeni dibuixàvem
les beceroles de l'amor
i de l'existència compartida,
amb una agitada cal·ligrafia
cisellada sobre els llençols.

Ens contemplàvem la nuesa,
la resplendor dels cossos enllaçats,
i en separar-nos consumits
titil·laven encara als nostres ulls,
amb la seva incandescència,
les espurnes de l'anhel extingit.

Llavors van venir lluminosos
els banys de lluna i ens besàvem l'ànima
a les fosques. Sobre les runes
dels somnis vam aixecar una casa,
la bella escenografia impulsiva
per a la sobtada ruptura.

Un ample finestral ens feia
mirar enfora. Els arbres florien
en comptes de fer-ho nosaltres
i la primavera sense remei
ens depassava en un remolí
d'interrogants indesxifrables.

Els llençols tibants adoptaven
ara la rodonesa dels malucs
i d'amples esquenes girades.
Queien freds i flàccids a banda i banda
del llit tan gran i l'ànima de cendra
s'arraulia acorralada.

Llargos silencis condescendents
fendien l'aire de la negra nit
i ens donàvem al fracàs.
La tristor no cabia a les maletes
en abandonar indolents
una nissaga de gats enyorats.

La Madonna del Port

Tota feta d'immediatesa
esguardaves l'horitzó que deixàvem
enllà de l'estela oberta
amb què l'hèlix girant solcava
la superfície grisa del mar.

De present d'avui feta tota
sojaves enrer la infinitat
i el trontolleig de la motora
s'esmoreïa dilatant
en el batec suspès dels nostres cors.

L'infant alletaves absent,
dolços captius de l'instant durador.
Si la sina ens era el cel,
dels braços en feies bressol.
I duies als ulls escrit el Misteri.

